

kopik tagawarakś. Nende forjatud tagawara kopikutega ostis tema omale aega mōõda funkfa fauna pāriseks ja olid temal kōik muud maksud igakord forra járele áramaksetud, nii et tema üle iialgi nurisemist kuulda ei olnud. Pühapäeval ei teinud ta iialgi tōdd, waid pani oma pitka sinise kuue selga, naene wōttis mušta kalewi-ülikonna fatteks, punase rátku kaela ja walge siidi tanu páha, kus ta siis våga kena wålja någi, ja låksid siis mōlemad ükssteisega kirikusse.

Madis ja Kaie wiisid iga kord pühast pojast hää meeles ja rõõmsa südame kodu ja kui nādal otsas oli, tōid sāält jálle uut rõõmu. Aga ometi tulid Madisel aega mōõda kes teab mis mōtted ja siis oli ta kurb ja nukker. Kaie pani seda tāhele ja kūsis: „Madis, mis full on?” Tema waatas aga ikka: „Mis muu siis on?” ja olli selle pāâle wait. Kaie mōtles, et Madis pidi uue kinga mustri wålja-arwama, fest mōisa tūdrukud olid öölnud, et pitka laia ninadega kingad ilusamad olla. Seda ta wist uurib járele — mōtles naene

ja kannatas kaua, lootes, küllap wiimaks nāen. — Aga kannatus on inimesel nagu lōng, wiimaks katkeb. Ega Kaiegi muud polnud kui inime: kord keeres jálle, lōng låks nápu wahel katti, ja kohe tema feel lahti ja kūsis: „Madis, kas uus kinga-muster pea käes?” — „Mis kingamuster?” waatas mees imeteledes. „Noh, uus muster, mis sind juba kaua aega waewab! — Ehk on full üts teine mure, teised mōtted olnud? ütle!” „Oh, oh, Kaie,” öhkas mees, „mis ma fest ráâgin!” ja nende sōnadega hakkas ta tubliste nahka taguma. „Helde Jumal,” hūidis Kaie, „sa öhkad, ega sa ole haige?” „Jah, Kaie, olen haige, aga haigus on südames! Waata, mis ma alati mōtlen: oh see oleks våga armas, oleks våga kena — — —” „Kälikene,” kisendas naene, „juba jamsib!” oh ma waene, wiimaks ta sureb weel! Kuule Madis, ráâgi mis full on?” „Noh waata,” kōstis teine, ei ma jampsí, ega ole ka suremas, aga ma pidin ütlema: oleks våga armas, kui meilgi oleks niisugune wålken, jooskeks tuas úmber,